

ка майката. Пенка се подлѣзва, паднава въ водата и се измокря, а Мурджо избѣгва и се скрива нѣкъдѣ.

Вечерѣта Пенка мѣмри Мурджа: „Глупавѣ си ти, Мурджо, глупавѣ! Въ всички книжки, които азъ съмъ прочела за умнитѣ кучета, едно се разказва. Тѣ спасявали своитѣ господарки, а пъкъ ти се уплаши и избѣга, когато паднахъ въ водата“. „Хмъ-хмъ!“ отговаря ѝ Мурджо и позавърта опашката си.

— „Слушай какво ще ти кажа, продължава Пенка. Ти вече си голѣмъ и всичко разбирашъ. Прѣдлагамъ ти двѣ условия: ако не ми отговаряшъ добръ и ако не ме спасявашъ отъ опасностъ, ще те изпѣдя! Разбра ли?

— Хмъ-хмъ!

— Бѣди внимателенъ, че това е за послѣденъ пътъ, довършва Пенка своя урокъ.

Подиръ нѣколко деня двамата другари излѣзли на полето. Тамъ ги срѣщналъ единъ голѣмъ козелъ, брадатъ и страшенъ. Отдалечъ върти глава, заканва се и право къмъ уплашената Пенка. Мурджо, който на сухо билъ много по-храбъръ, отколкото на вода, изведнажъ се хвърлилъ на козела, дърпалъ го за ушитѣ и брадата, до като козелътъ избѣгалъ назадъ. Като го изпратилъ съ лаяне, Мурджо се върналъ при Пенка.

— Сега ти си умно куче, казва му Пѣнка и го милва по меката главица. Ти изпълни първото условие и ме спаси. Ще чакамъ да изпълнишъ и второто ми условие — да отговаряшъ, тъй както се слѣдва, а не: „Хмъ-хмъ!“

Дали Пенка е научила Мурджа да отговаря, както трѣба, всѣки може да познае!